

[Rimstad.]

lig og uheldig grøftegravning mellem to uddannelsesretninger af samme tilstræbte valør.

Når jeg nu her i tinget fortæller, at akademiingeniøruddannelsen alt taget i betragtning næppe ville have set dagens lys, hvis man fra de to sider, fra den tekniske højskoles side og fra de øvrige ingeniørskolers side, havde kunnet forhandle sig til rette om den nødvendige og rigtige længde af teknikumingeniørernes praktiske uddannelse, så vil de fleste kunne se problemet fra det samme synspunkt, som jeg ser det. Spørgsmålet var, dengang man forhandlede, at finde en modus. Akademiingeniørerne skulle have ét års tvungen praksis, og teknikumingeniørerne havde på det tidspunkt 3 år. Man kunne ikke finde hinanden i en 2-årig praktisk uddannelse, hvad der efter min opfattelse ville have været rigtigt og fuldt forsvarligt. Forhandlingsparterne gik derfor hver til sit og lavede under væsentligt større omkostninger for samfundet 3 uddannelser i stedet for 2. Den tredje, akademiingeniøren, blev herved hverken fugl eller fisk, og man kan som industrileder kun beklage denne udgang og må, når rektor Knuth Winterfeldt i sit svar til ingeniør Højgaard slår teknikum- og akademiingeniørerne i samme pulje, have lov til at protestere. Teknikumingeniørerne har en bedre praktisk uddannelse, og det er den, der i allerhøjeste grad er medvirkende til at sætte kvaliteten.

Konklusionen af problemets første sektor, uddannelsen, må altså blive, at vi først og fremmest bør skaffe os den nødvendige og veluddannede tekniske assistent, ham, der i et tilstrækkeligt antal er grundfaktoren i industriens behandling af de daglige tekniske problemer. Vi skal have nogle flere bevillinger til de herhenhørende uddannelser, for her er pengene givet overordentlig godt ud. Og lad os så med problembarnet akademiingeniøren in mente finde ud af den rigtige balance mellem den praktiske og den videnskabelige ingeniøruddannelse og fordele de penge, samfundet i alt kan afse hertil, mellem de to grupper i forhold til undersøgelsesresultatet.

Jeg ser af bemærkningerne til lovforslaget, at man allerede er inde på disse tanker, men jeg vil gerne sige, at det rigtignok er noget

sent, at man er kommet hertil. For at fremkalde sådanne overvejelser skulle der altså offentlig protest til fra industriens ledere med mænd som ingeniør Højgaard i spidsen, og så taler man om, at de ansvarlige ledere i undervisningsministeriet og de ansvarlige ledere af Danmarks tekniske højskole sandelig ikke sidder hver for sig i deres elfenbenstårn.

Den næste problemsektor vedrører det forskningsarbejde, der indirekte og direkte indgår som en nødvendig bestanddel af den unge civilingeniørs uddannelsesmulighed. Om dette problem kunne der siges overordentlig meget. Taletiden i dag tillader mig imidlertid ikke her at give en tilstrækkelig udtømmende uddybning af det; måske vil det være muligt ved anden behandling, det vil vi få at se.

Jeg vil i dag indskrænke mig til at sige, at det er på dette sted, at de mange penge i forslaget ligger. Al forskning er kostbar, og særlig kostbart for et samfund bliver det, hvis man ikke er i stand til — af idealistiske eller andre grunde — at skrive regning til den, der har den umiddelbare brug for og indtægt af det forskningsarbejde, der udføres.

I lighed med ingeniør Højgaard synes jeg, at det er her, man bør angribe problemet. Lad os i så stor udstrækning som muligt få industriens forskningsønsker gjort til grundlag for den ordning, som forskningen på Danmarks tekniske højskole skal hvile på. Jeg kender alle argumenterne og alle udtalelserne imod dette lige til rektor Knuth-Winterfeldts lidt teatraliske ord om, at den danske civilingeniørstand vil uddø, hvis den polytekniske læreanstalts forskningstrang skal henlægges til Akademiet for de tekniske Videnskabers laboratorier. Men lad os tage lidt mere jordbundet og lidt mere praktisk på dette spørgsmål. Lad os se, hvad vi har råd til af fri forskning, og lad os indrette os sådan for restens vedkommende, at de betaler, der nyder gavn af vedkommende arbejde, og lad os samtidig lære vore studenter det, de skal lære. Man kan komme overordentlig langt ad denne vej.

Så kommer vi endelig til det sidste og tredje problem i rækken: projektets byggetekniske udformning; sagt på en anden måde: hvad får vi for vore penge ude på